

Ara 02/09/21

ABANS D'ARA

Opinió 02/09/2021

Deodat de Severac, músic occitan-català (1979)

Peces històriques triades per Josep Maria Casasús

'DOMÈNEC DE BELLUNT' 1979

2 min

Deodat de Severac WIKIPEDIA

Article de Domènec Pallerola, Domènec de Bellmunt (Bellmunt d'Urgell, 1903 - Tolosa de Llenguadoc, 1993), a l'Avui (26-VIII-1979). Enguany és el centenari de la mort del compositor i poeta llenguadocià Deodat de Severac (Sant Feliu de Lauragne, Llenguadoc, 1872 - Ceret, Vallespir, 1921), figura rellevant en l'imaginari cultural de la pancatalanitat. Va fundar un cor, que duia el seu nom, amb el músic Josep Fontbernat (Estanyol, 1897 - Andorra la Vella, 1977), deixeble d'ell, un dels independentistes encapçalats per Francesc Macià que el 1926 pretenien envair Catalunya des de Prats de Molló. Fontbernat va ser el primer director general de Radiodifusió de la Generalitat (1936-1938).

Deodat de Severac havia nascut en un poblet de l'Alt Llenguadoc anomenat Sant Feliu de Lauragne i es va sentir occità des de la seva infantesa, fins que, en la seva adolescència, va descobrir Catalunya. Des d'aleshores s'enamorà de Ceret on s'instal·là en 1911, i fou amic inseparable de Manolo i de Picasso, visità la nostra Catalunya i aprengué el català. Solia dir que tenia dues pàtries: Occitània i Catalunya, tan germanes que, espiritualment, només en fan una, aquella Catalunya imperial que somniava el rei Pere d'Aragó. Vilafranca de Lauraguès li acaba de dedicar un magnífic monument, com ja ho havien fet Tolosa i Sant Feliu. Car Deodat de Severac era no solament un gran músic i compositor que fou amic de Casals, Albèiz, Granados i Pedrell, sinó un poeta refinat i un erudit en el camp musical. Com que semblava un xic oblidat de les noves generacions del país, la inauguració d'aquest bell monument a Vilafranca ha vingut a mida per recordar la seva figura i la seva obra, tasca encomanada a l'advocat del «barreau» de Tolosa Xavier Sarradet, que l'havia conegut, i que, com a gran musicòleg, ha fet una exquisida síntesi de l'obra de Severac. -La música de Deodat de Severac fa bona olor- deia Debussy. I el senyor Sarradet recordava que Severac estimava tant la Cerdanya com Occitània, perquè es trobava tan bé a Ceret i Puigcerdà com a Tolosa, Banyuls i Sant Feliu. Havia publicat en 1910 *Heliogàbal* tragèdia lírica, *El Cant de la terra, Cerdanya, Llenguadoc* i el *Cor del Molí*. Va morir el 1921, a Ceret (Vallespir), sense haver pogut realitzar el seu gran projecte de crear una Escola de Música Mediterrània. És bonic de constatar que Occitània no oblida els seus homes il·lustres i fa els possibles perquè les generacions futures els coneguin i els admirin. I em permeto d'insinuar que, per l'amor indiscutible que Deodat de Severac va sentir sempre per la nostra terra, també seria just que els nous ajuntaments catalans pensessin en ell a l'hora de batejar places i carrers, substituint per noms amics els de figures que brillaren més aviat per llur odi a les coses de casa nostra...